

de vulkaan

ilja gort

roman

De burgemeester van een dromerig Frans dorpje
grijpt de kans van zijn leven

Na jaren van armoede erft wijnliefhebber Emile onverwacht een wijndomein in een slaperig Frans dorpje. Tegen alle verwachting in blijkt hij over een opmerkelijk creatief ondernemerschap te beschikken. Hij wordt burgemeester van het dorp en bouwt dat, dankzij de ontdekking van een slapende vulkaan, uit tot een toeristische attractie van formaat. Hierdoor moet hij steeds vaker de afweging maken tussen zijn liefde voor traditie of klinkende munt. Als de situatie tenslotte volledig uit de hand loopt en hij met zijn rug tegen de muur staat, moet hij kiezen: nationaal succes? Of de rode knop indrukken?

In deze nieuwe roman neemt Ilja Gort u mee naar zijn zonovergoten Frankrijk en laat u genieten van het Franse leven zoals alleen hij dat kan.

9 789082 522099 >

SLURP
PUBLISHERS

Ilja Gort

De vulkaan

SLURP
PUBLISHERS

2e druk, juni 2017

1e druk, mei 2017

© 2017 Ilja Gort, Saint-Romain-La-Virvée/Amsterdam

SLURP Publishers, Amsterdam

ISBN 978-90-825220-9-9

NUR 301

Omslagontwerp: Ilja Gort/Caroline d'Hollosy

Typografie: Caroline d'Hollosy

Foto auteur: Caroline d'Hollosy www.carolinewerkt.nl

info@slurppublishers.nl

www.tulipe.nl/vulkaan

Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd en / of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotografie, scan, microfilm of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

SLURP
PUBLISHERS

Dit boek is gedrukt op papier dat het kenmerk van de Forest Stewardship Council (FSC) mag dragen. Bij dit papier is het zeker dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid. Een flink deel van de grondstof is afkomstig uit bossen en plantages die worden beheerd volgens de regels van FSC. Van het andere deel van de grondstof is vastgesteld dat hiervoor geen houtkap in de laatste resten waardevol bos heeft plaatsgevonden. Daarom mag dit papier het FSC Mixed Sources-label dragen. Voor dit boek is het FSC-gecertificeerde Munkenprint gebruikt. Dit papier is 100% chloor- en zwavelvrij gebleekt en wordt geleverd door Arctic Paper Munkedals AB, Zweden. Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veeveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische veeveelvoudingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan de Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

‘Now, remember, Pinocchio: be a good boy. And always let your conscience be your guide.’

– The Blue Fairy in *Pinocchio*

Hoofdstuk 1

Parijs heeft het koud. Straten, pleinen en bruggen worden al dagenlang geteisterd door een gure noordoostenwind die de ruitersstandbeelden bekans van hun sokkels blaast. De gasten in de prettig verwarmde bistro Chez les Anges aan de rue Fabre merken daar weinig van, maar in het kale appartement vijf verdiepingen hoger, blaast de wind door de kieren onder de ramen de kamer binnen.

In een vlekkerige kamerjas zit Emile Pernot in een hoekje van de bank, een deken om zich heen. Een slanke man van nog net geen veertig met vriendelijke ogen, lange wimpers en warrig donkerblond haar. Op zijn forse neus, die gewoonlijk fier de wereld in steekt, maar nu rood is aangelopen vanwege een hardnekkige verkoudheid, hangt een afgezakte leesbril.

Huiverend van de kou trekt hij de deken nog wat dichter om zijn schouders. Een vleug kattenpis stijgt eruit op.

‘Sauvignon blanc,’ mompelt hij en buigt voorover om zijn leerboek wijnkennis van de grond te pakken. Zijn bril glijdt van zijn neus en met een snelle beweging weet hij hem op te vangen waardoor de kat op zijn schoot van schrik zijn nagels in zijn knieën slaat.

‘Au! Kijk je een beetje uit, Merlootje!?’ Het klinkt boos, maar zijn hand streelt liefdevol de zwarte vacht. Het dier besteedt er geen aandacht aan en hervat zijn avondslaapje.

Emile leest verder over de Grand Cru wijnchateaus in de Bordeaux waar astronomische geldbedragen worden rondgepompt. Hij wordt zo meegesleept door het beeld dat oprijst

uit de bladzijden dat het invallen van de schemering hem ontgaat. Pas wanneer buiten de straatlantaarns aanfloepen, schrikt hij op. Hij legt het boek weg en zet de kat voorzichtig op de bank. ‘Etenstijd, wijntijger. Baasje gaat er even op uit.’

‘Bonjour, madame,’ zegt Emile door het gedingdong van de elektronische winkelbel heen. ‘Un demi baguette, s’il vous plaît.’ De bakkeres pakt een stokbrood uit het rek achter haar, snijdt het doormidden en rolt het in een papier. ‘Voilà, monsieur.’

Ze is jong en mooi en menigeen zou geprobeerd hebben haar met een grapje te ontdooien, maar Emile niet. Als enig kind, zonder grote zus om van te leren, is de andere sekse voor hem een soort *terrain vague* gebleven. Wellicht dat hij daardoor ook nauwelijks aandacht besteedt aan zijn voorkomen. Sushanna, zijn ex, heeft in de eerste jaren van hun relatie nog wel geprobeerd iets van een stijlvonkje in hem aan te blazen, maar tevergeefs. Ondanks dat Emile is geboren en getogen in de modehoofdstad van de wereld, heeft hij geen enkel gevoel voor kleding. Als het enigszins past, niet te fel van kleur is en weinig kost, vindt hij het wel best.

‘Merci, madame.’ Op het glas van de toonbank telt hij achtenveertig cent uit en verlaat met het halve stokbrood de boulangerie. In de *Petit Casino* even verderop koopt hij een pot Nutella en een bolletje knoflook.

Als hij rillend van de kou staat te wachten om de straat over te steken, ziet hij aan de overkant een haveloze figuur die zijn arm tot aan zijn oksel in een prullenbak heeft gestoken en rondtast in het afval. Zijn hand komt er weer uit met een halve hamburger. Hij schudt er wat afval vanaf en neemt een hap. Emile slaakt een zucht en haast zich naar huis.

‘Allez, katmans,’ zegt Emile terwijl hij het stompje kaars in de kandelaar aansteekt, ‘à table!’

Hij heeft de tafel gedekt met het schamele beetje inboedel dat Sushanna hem na hun scheiding, vijf jaar geleden, heeft gelaten: een plastic kleed, mes en vork en twee borden.

Op een broodplank liggen het halve stokbrood en het bolletje knoflook. Naast de pot Nutella staat een pak Felix kattenbrokjes. Hij gaat zitten en rammelt uitnodigend met het pak.

De kat op de bank reageert niet. Emile laat een paar brokjes op het bord tegenover hem ratelen. Als enige reactie rekt de kat zich uit en begint omstandig zijn vacht te likken. Pas wanneer hij daar mee klaar is, komt hij van de bank, springt op de stoel en snuffelt even aan de brokjes.

‘Allez,’ zegt Emile, ‘we kunnen beginnen. Bon appétit, mon ami.’ Hij pelt een teentje knoflook, wrijft er een stuk stokbrood mee in en besmeert dat met Nutella.

‘Santé!’ Hij maakt een proostend gebaar en neemt een hap. Maar de kat is niet geïnteresseerd. Na een nuffige blik op het bord kattenbrokjes laat hij zich van de stoel glijden en nestelt zich weer op de bank.

‘Weet je,’ zegt Emile, ‘eigenlijk heb je gewoon gelijk.’ Hij legt zijn broodje neer en staat op. ‘Jij verdient beter.’

Voorovergebogen sluipt Emile langs de winderige avenue Général Leclerc. Voor de McDonald’s posteert hij zich naast een prullenbak en neemt een houding aan alsof hij op iemand wacht. Om dit geloofwaardig te maken, ontbloot hij af en toe zijn pols en werpt een blik op de plek waar zijn horloge ooit zat. Uit zijn ooghoeken observeert hij de stroom voorbijgangers. Als die minder wordt stapt hij snel naar voren, steekt zijn hand in de prullenbak. Hij voelt iets zachts en haalt het naar boven.

Een stuk hamburger. Haastig frommelt hij het in de zijzak van zijn jas en graait nog dieper in het vuilnis. Op de bodem van de bak worden zijn vingers kleverig. Mayonaise. Hij voelt harde stukjes.

‘Kipnuggets,’ mompelt hij. ‘Dat vind jij lekker, wijntijgertje.’ Hij propt een handvol kipresten in zijn jaszak en maakt zich snel uit de voeten.

Hoofdstuk 2

Als Emile de volgende ochtend terugkomt van de boulangerie, steekt er een brief uit de brievenbus. Hoewel, denkt hij terwijl hij de trap bestijgt, dit is eerder 'een schrijven', met die indrukwekkende leeuwen met kroontjes op hun hoofd en zwaarden in hun poot.

'Post, katmans!' zegt hij tegen de slapende kat op de bank. 'Maar niet van het vrolijke soort, heb ik zo het vermoeden.'

Hij legt het halve stokbrood op tafel en scheurt de enveloppe open. Bij het zien van het briefhoofd van een notariskantoor in Toulouse fronsst hij even, dan neemt hij met toenemende verbazing kennis van de inhoud.

*****

'Welnu, monsieur Pernot.' De notaris plaatst zijn ellebogen op zijn bureau en zet zijn vingertoppen in een precies gebaar tegen elkaar. 'Bent u bereid onderstaande erfenis te accepteren met alle daarop rustende lusten en lasten?'

Nog beduusd knikt Emile. 'Ja,' zegt hij aarzelend, 'dat lijkt mij wel...'

'Dan bent u vanaf heden eigenaar van het onroerend goed omschreven als 'Domaine viticole La Mirabelle', gelegen aan de route des Pieds Nus in Sardets in het district Hautes-Pyrénées.'

‘Dus u heeft uw oudoom Jules niet persoonlijk gekend?’ vraagt de notaris terwijl Emile de bladzijden van het testament voorziet van zijn paraaf.

Emile schudt zijn hoofd. ‘Nee. Mijn vader heeft het wel ’ns over hem gehad, maar ik heb hem nooit zelf ontmoet.’

De notaris haalt een bruine envelop uit een la en schudt die leeg boven zijn bureau. Er valt een bos sleutels uit waar zo te zien het kasteel van graaf Dracula nog mee is opengemaakt. ‘Voilà,’ glimlacht hij en schuift de sleutelbos naar Emile. ‘Dat wordt een hele zoektocht, welke sleutel op welke deur past.’ Hij staat op en steekt zijn hand uit. ‘Ik wens u veel succes.’

Hoofdstuk 3

Neuriënd stuurt Emile zijn kanariegele Renault Express over de bochtige weg. Rechts van hem steken met loofbomen bedekte bergen af tegen de hemel. Naar boven toe wordt de bebossing minder. Nog hoger, waar de lucht te ijl wordt en de boomgroei ophoudt, loopt het gebergte uit in grimmige rotskammen, hier en daar bedekt met vergeeld gras, als de mottige vacht van een beer. Op kale plekken tussen de bebossing grazen groepjes vee. Door het geopende portierraam waait het geklinklong van koeienbellen de auto in.

‘Mooi hier, hè, katmans?’ roept Emile naar de achterbank. ‘Dit wordt je nieuwe habitat.’ Maar de kat heeft het zich gemakkelijk gemaakt op de deken in zijn kattenkooi en is niet geïnteresseerd.

De weg wordt almaar smaller en het ravijn komt soms angstig dichtbij. Slechts een stenen stapelmuurtje voorkomt een val in de afgrond. Emile houdt de Renault angstvallig in het midden van de weg. Hij passeert een verkeersbord vol roestige kogelgaten. ‘Welkom in Baskenland,’ grinnikt hij.

Ze rijden door dorpjes met onuitspreekbare namen als Etxeberria, Borthyriapipa en Bassahounia.

‘We zijn in Midden-Aarde, wijntijger,’ zegt Emile. ‘Je kan hier elk moment een groepje hobbits de berg af zien dalen.’

Hij nadert een haarspeldbocht en geeft een waarschuwend claxonstoot. Meteen trapt hij het rempedaal in. Pal achter de bocht hobbelt een boer op een trekker met een aanhanger vol hooi. De boer kijkt over zijn schouder en geeft met brede arm-

gebaren te kennen dat Emile hem kan inhalen. Emile steekt zijn hoofd uit het raam. ‘Excusez-moi! Sardets?’

De boer wijst naar voren en roept: ‘Tout droit! Dix minutes!’

De zon heeft bijna haar hoogste punt bereikt als Emile de smalle weg inslaat die de berg op zigzagt. Hoog op de hellingen strekken zich weilanden uit, afgezet met roestig prikkeldraad en kromme paaltjes. Erachter grazen groepjes roomkleurige koeien. SARDETS – SORHOLUS meldt een tweetalig bordje.

‘Hier zou ons domaine moeten zijn,’ zegt Emile. Hij klikt zijn richtingaanwijzer aan, schakelt terug en rijdt met een kalm gangetje het dorp in.

Het plein ligt te slapen in de omarming van een kring scheefhangende huizen. Onder de in pasteltinten geverfde panden loopt een zuilengang van oude stenen bogen. In de schaduw eronder zijn winkeltjes gevestigd. Midden op het plein klatert water van een fontein in een bassin van bemoste stenen. De enige auto op het plein is een roestige Peugeot. Emile parkeert ernaast en stapt uit. Meteen wordt hij opgetild en met een reuzenzwaai teruggeslingerd in de tijd.

Terwijl zijn stoffelijk omhulsel blijft staan, verlaat zijn geest zijn lichaam en zweeft heen. Hij sluit zijn ogen, heft zijn gezicht naar de zon en snuift tegelijk met de zuivere lucht duizend herinneringen aan zijn jeugd op. Zo staat hij daar naast zijn kanariegele Renault: ogen dicht, omringd door stilte en geklater van een fontein, een flauwe glimlach om zijn lippen.

Dat is het moment waarop Amor zijn kans schoon ziet. Hij spant zijn boog, mikt en schiet een pijl recht in Emiles hart.

Hoofdstuk 4

Opgewonden en nieuwsgierig naar zijn geërfde wijndomein rijdt Emile het dorp uit. Hij volgt een weg die zich door een vallei slingert, langs een snelstromende beek vol grote keien. Aan de oevers laten hazelaars hun takken in het water hangen. Bij het ronden van een bocht ziet hij een half ingestorte boerderij. Een deel van het dak is bedekt met een blauw plastic zeil dat klappert in de wind. Op het erf staat een oude trekker weg te roesten. ‘Nee!’ kreunt Emile. ‘Zeg het, wijntijger! Zeg dat dit het NIET is!’

Maar La Mirabelle is nog een heel eind verder. Bij een onbeholpen geschilderd bordje met die naam mindert hij vaart en draait een landweg in. Hij passeert een ijzeren kasteelhek waarvan de helft is doorgeroest en in de beek hangt. Hij rijdt het pad op en halverwege ontwaart hij zijn wettige erfgoed. Recht voor hem uit domineert een monumentaal gebouw een heuvel die zover het oog reikt is begroeid met wijngaarden. Ver daarachter verheffen zich wit besneeuwde bergtoppen tegen het blauw van de hemel.

Met kloppend hart rijdt Emile onder een stenen poort door de binnenplaats op. Hij stopt in de schaduw van een dikke plataan en draait het contactsleuteltje om. Plotseling is het stil.

Een tijdje blijft hij zitten en kijkt naar het gebouw en naar een paar kippen die rondscharrelen op het erf. Dan opent hij het portier en stapt uit.

Het domaine bestaat uit een hoofdgebouw en een aantal schuren

die in de loop der eeuwen aan elkaar vast zijn gebouwd. Het geheel is opgetrokken uit handgehakte ivoorkleurige steenblokken en bedekt met oranje-rode dakpannen. Een reusachtige blauwe regen heeft het smeedijzeren balkon overwoekerd. Bloemtrossen hangen omlaag langs de stenen.

Emile trekt het achterportier open. 'Dit moet je zien, Merlot.' Hij pakt de kattenkooi en zet die op het dak van de Renault. 'Zo kun je alvast een beetje kijken. Dat is wel even wat, hè? Dit overtr...' Hij wordt onderbroken door motorgeronk en draait zich om.

Een gele postauto rijdt de binnenplaats op. Er stapt een kleine, knoestige man uit. Hij draagt geen postuniform, maar een vaak verstelde blauwe broek en een versleten T-shirt. Hij maakt een vaag saluerend gebaar naar zijn alpinopet. 'Bonjour, m'sieur.'

'Bonjour.'

'U bent Jules' neef?'

Emile knikt. 'Oui, zijn achterneef. Bent u de postbode?'

'Nee,' grijnst de man, 'ik ben Plouc. Die auto komt van de veiling. Ik moet die postlogo's 'ns afplakken. Ik werk hier. Ik ben verantwoordelijk voor de wijngaarden.'

'Nou, die staan er goed bij zo te zien. Ik wist niet dat mijn oom personeel had?'

'Ik werk al meer dan dertig jaar voor hem. Gaat u me ontslaan?'

'Waarom zou ik?'

'Nou ja, je weet soms nooit...' Hij haalt een sleutelbos uit zijn broekzak. 'Zal ik u de boel laten zien?'

Ze lopen de stenen trap naar de ingang op. Plouc steekt de sleutel in het slot en opent de voordeur. 'Entrez.'

Emile betreedt een schemerige hal met een vloer van tomaatkleurige plavuizen die zijn ingesleten door drie eeuwen voetstappen van boeren, boerinnen, kinderen, honden en wie weet

wat nog meer. Plouc duwt een zijdeur open, ze komen in de woonkeuken. Dankzij de dikke muren is het er aangenaam koel. Voor de ramen bloeien zoveel stokrozen dat er nog maar weinig licht binnenvalt. Het plafond wordt gestut door dikke eiken balken. Naast het stenen aanrecht steekt de zwengel van een ouderwetse handpomp de keuken in. Er hangt de rokerige geur van gedoofd vuur. Voor de manshoge open haard staat een boerentafel met stoelen.

‘Het is alsof hij net weg is,’ zegt Emile en wijst naar de tafel waarop een broodplank, een stuk stokbrood en een fles wijn staan.

‘Tja,’ grijnst Plouc, ‘maar Jules is toch echt dood, hoor. Tenzij hij hier ’s nachts komt rondspoken om u het leven zuur te maken. U komt hier toch wonen, neem ik aan?’

‘Nou en of. Morgen moet ik nog één keer terug naar Parijs voor de verhuizing, maar als alles geregeld is wil ik hier mijn intrek nemen.’

‘Tant mieux,’ zegt Plouc tevreden. ‘Zal ik u de wijngaard laten zien?’

*****

Emiles vader, Jean-Claude Pernot, was een grote bonkige vent met een lomp soort robuustheid die hij zelf voor spontaniteit hield. Hij was motoragent bij de Police Nationale en gedroeg zich thuis ook zo. ‘Iets klopt, of het klopt niet,’ was zijn adagium. Dingen moesten kloppen. Zwart of wit en verder niet moeilijk doen. Een eigenschap die hem op keerpunten in zijn carrière cruciaal in de weg had gezeten. Jean-Claude Pernot was dan ook vastbesloten dat zijn zoontje moest slagen waar hij zelf had gefaald, ofschoon hij dat laatste nooit zou toegeven. Nog